ఆ క్షణం నీది చేసుకో

"నేను బావనే పెళ్లాడతాను" నాన్నతో అంది ఇందిర దృఢంగా.

ఆ మాటకి తల్లి శాంతమ్మగారు అదిరిపడింది.

"అమ్మో! బావనే" అంది గుండెమీద అరచేతులుంచుకొని.

"అవును బావనే" అంది తాపీగా ఇందిర.

కూతురికేసి విస్తుబోయి చూసారు నారాయణరావుగారు. క్షణం తన చెవుల్ని తానే నమ్మలేక పోయాడు.

"నీ కేమన్నా మతిపోయిందా, తెలిసీ ఆ అగ్నిగుండంలోకి దూకుతావా" మెత్తగా మందలించాడు.

"సీతాదేవి కాలంనుంచీ ఇది ఆడదానికి తప్పడంలేదు నాన్నా - నేనూ ఆడదాన్నేగా. అందుకే, ముందే దూకాలని నిశ్చయించుకున్నాను. కానైతే సీతాదేవి నాటి కాలం పరిస్థితులు వేరు. ఆవిణ్ని ఆవిడ పవిత్రతో, దేవతలో వచ్చి, రక్షించి, ఒడ్డుకెక్కించారట. ఇప్పుడలా చేస్తే ప్రమాదం. ఏ దేవతలూ, ఏ పవిత్రతా ఇప్పుడు కాపాడవు! మనల్ని మనమే కాపాడుకోవాలి. ఆ తెలివి గలిగి ఉండాలి. అంతే"

"ఊరుకో. పిల్లకాకి కేం తెలుసు ఉండేలు దెబ్బ అని చిన్న పిల్లవి. నీకేం తెలుసు. వాళ్లు దుర్మార్గులమ్మా. డబ్బాశాపరులు - తెలిసీ" - మాట మధ్యలో ఆపేసారు.

అప్రయత్నంగా ఆయన చేయి తల మీదకు వెళ్ళింది.

"డబ్బాశ ఎవరికిలేదు నాన్నా ? ఈ ప్రపంచంలో అందరికీ ధనదాహం ఎక్కువై పోయింది. అందుకే దరిద్రమూ దౌర్జన్యమూకూడా ఎక్కువై పోయాయి. మానవత్వము, మమతానురాగాలు మంటలో పడి భస్మమవుతున్నాయి. మీకు మాత్రం డబ్బాశ లేదా నాన్నా" అంది భావయుక్తంగా తండ్రికేసి చూస్తూ .. క్షణం ఆగి - "ఆ పొలానికేదో ఖరీదుకట్టి వాళ్ళ మొహాన్ని విసిరికొట్టవలసింది."

ఆయన తలదించుకున్నారు బాధగా. నిట్టూర్పు విడిచారు.

"ముందొచ్చేది ఏం తెలుస్తుందమ్మా" అన్నారు. క్షణంఆగిరోషంతో - "అలాంటి చోటుకు నువ్వెందుకు వెళ్ళాలనుకుంటున్నావ్? వాళ్ళతో మన కేమిటిసంబంధం?" అన్నారు ఆవేశంగా.

"ఉంది నాన్న ఉంది"

ఆదిమధ్యం రమణమ్మ

"వాళ్ళతో నువ్వునెగ్గలేవమ్మా. వాళ్ళ ఊసే మనకొద్దు. నీకు బంగారం లాంటి సంబంధం లోకమంతా గాలించి చేస్తాను"

"ఈసంబంధం మాత్రం బంగారం లాంటిది కాదా నాన్నా. ఏది మాత్రం ముందు తెలుస్తుందంటావ్? మనమే వరి

స్థితులలో నెగ్గుకు రావాలి"

"నీవనుకున్నంత తేలిక కాదు నెగ్గుకు రావటం"

"లేక పోతే వదిలేస్తాను"

"వదలడమూ అంత తేలిక కాదు మననంప్రదాయము ఆచారాలు-"

"ఆపు నాన్నా ఆపు. సంప్రదాయ మంటూ చెడును కూడా పోషించుకు రావడం మంచిది కాదు. అందుకే అక్క అలా బలిసిపోతోంది. అయినా డబ్బున్న వాళ్లు ఏం చేసినా చెల్లుతుంది. ఎవరు ఏమీ అనలేరు. ఏమీ చేయలేరు. అయినా అపవాదుకు జడవడానికి, నాతరువాత నీకు ఆడపిల్లలూ లేరు. మనం ప్రగతికి ఎపుడూ- ఒక్క అడుగైనా ముందుకు వెయ్యాలి గాని వెనక్కి కాదు నాన్నా- అనలుఎవరైనా ముందుకు నడుస్తారుగాని వెనక్కి నడుస్తారా?"

"ఎందుకమ్మా నీకీ పట్టుదల?" అన్నారు ఆమెతో వాదించలేక, నిస్పృహతో తలమీద చేతులుంచుకున్నారు. కూతురు ఆంతర్యమేమిటో ఆయనకి అంతుబట్టలేదు. పెద్దపిల్ల గుర్తుకువచ్చి దుఃఖంతో కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. గొంతు పూడుకుపోయింది.

తండ్రీ కూతుళ్ళ వాదనంతా విన్నది శాంతమ్మగారు. ఆమెకు దుఃఖమల్లా రోషం, రోషమల్లా కోపంలోకి దిగింది. ఆవేశంలో కోపంలో ఆవిడ ముక్కు పుటాలు అదురుతున్నాయి.

"ఏమిటే నీ వాగుడు. నీకేమయినా దయ్యం పట్టిందా? ఆదౌర్భాగ్యుడు బావ తప్ప నీకు, మొగుడే దొరకడా?" అంది రొప్పుతూ.

"దొరుకుతాడమ్మా దొరుకుతాడు. కానీ నాకు బావకావాలి"అంది మొండిగా.

"ఎందుకట. మనల్ని అతడు ఉద్ధరించాడనా?"

అలా అంటూంటే ఆమెకు దుఃఖం పొంగిపొర్లి వచ్చింది. నోట్లో పమిట చెంగు కూరుకుని, ఏడుస్తూ లోపలి గదిలోకి వెళ్ళి మంచంమీదపడి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

ఆమె వెనకాలే నారాయణరావుగారూ లోపలకెళ్ళి తానూ కన్నీరు కారుస్తూనే- ఆమెను ఓదార్చాడు.

కొన్ని క్షణాలు ఆగి బరువెక్కిన గుండెతో - తానూ గది దగ్గరకొచ్చి, గుమ్మంముందు ఆగిపోయింది ఇందిర.

"అమ్మా దుఃఖం మనుషుల్ని బలహీనుల్ని చేస్తుంది. మనం బలహీనులమైతే బలవంతులు మనమీద జులుం చెలాయిస్తారు. ఆ జులుంను, మనం అరికట్టాలి." ఆవిడ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ ఆవేశంలో లేచి కూర్చుంది.

"నీమొండి కుర్రతనానికి నవ్వు వాళ్ళనేంచేయలేవు. చూస్తూచూస్తూ నిన్ను గోతిలోకి దింపను"

"అన్యాయాన్ని చూస్తూ పూరుకుంటే అవి తెగబలిసి, జనాన్ని మరింత కాల్చుకు తింటాయి అందుకే వాటిని తెగనాడాలి తెగనరకాలి."

"అందుకు నీ బ్రతుకును వాళ్ళచేతుల్లో పెట్టమంటావా? వాళ్లు సర్వనాశనం చేస్తారు"

"నా బ్రతుకుని నేను ఎవరి చేతుల్లోనూ పెట్టను. నా చేతుల్లోనే ఉంచుకుంటాను. నన్నెవ్వరూ ఏం చేయలేరు"

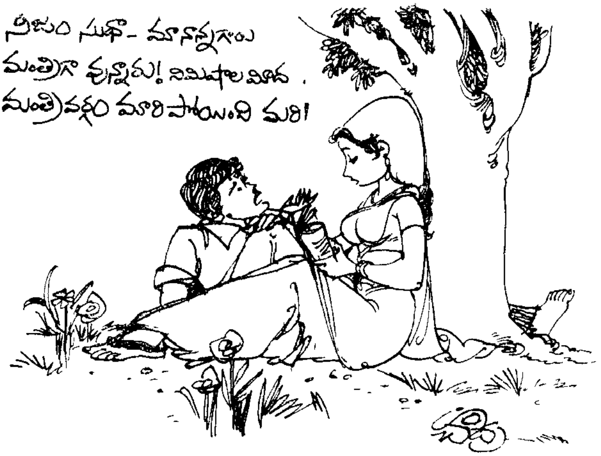

"అబ్బ! నీతో నే వాదించలేను బైటకి పో" అంది శాంతమ్మగారు విసుగొచ్చి.

ఇందిర ముందు హాల్లో కొచ్చేసింది.

"వీళ్ళతో వాదించడం అనవసరం. వీళ్ళు నూతన భావాల్ని జీర్ణించుకోలేరు. తనపంతం నెగ్గించుకోవడమే అవసరం!" అనుకుంది.

ఇందిర బైటకి వెళ్ళి పోయాక "నా కడుపులో మళ్ళీ మరో చిచ్చు పెట్టకండి" -అని బారుమని ఏడుస్తూ భర్త వళ్ళో వాలిపోయింది

ం ం ం ం

తలిదండ్రులు ఎంత వాదించినా, ఇందిర వినలేదు.

"చేస్తే బావతో పెళ్ళిచేయండి లేకుంటే నాకసలు పెళ్ళే వద్దు'' అని భీష్మించింది.

ఇదెందు కొచ్చిందో-దాని ఉద్దేశ్య మేమిటో ఏం జరిగితే అదేజరుగుతుందని ఆమె తలిదండ్రులు ఒప్పేసుకున్నారు.

ఇందిర ఉంటున్నది పట్నవాసమే.

కలిగిన ఇంట్లోనే పుట్టింది అపురూపంగానే పెరిగింది. డిగ్రీ తెచ్చుకుంది. చామన చాయ రంగులో పెద్ద అందగత్తె కాక పోయినా ఆకర్షణీయంగా ఉంటుంది.

ఇందిర పెళ్ళి జరిగి పోతోంది.

ఇందిర తలిదండ్రుల కిదేమీ సంతోషాన్ని కలిగించడంలేదు.

ఇందిరకు మాత్రం సంతోషంగానే ఉంది.

ఆ సంతోషం, పెళ్ళి అవుతుందనీ కాదు, అందమైన బావ భర్త అవుతున్నాడనీకాదు ఆమె సంతోషం-ఎవరి ఊహకు అందడంలేదు.

పెళ్ళి అయిపోయింది.

కార్యం గదిలో ఏవిధమైన సిగ్గూ సంకోచంలేకుండానే, మంచందగ్గరకొచ్చి బావపక్కన కూర్చుంది. అలవోకగా

దర్పణం

బింబం :

అధికార మదాంధత చిక్కబడుతోంది
రాజకీయాల కసాయికత్తి
నూర్పబడుతోంది
స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాల గొడ్డు
వట్టిపోయింది
సందేశం దేశాలు పట్టిపోయింది

ప్రతిబింబం :

గలేబులో దాచుకున్న కళ్ళ
పొన్నును
అశ్రుజలధిలో ఆదిశేషుని చేశాయి
ఈ నరకం
జీవిత సదృశంగా వుంది

సుధామ

వడుకుని ఆలోచిస్తూన్న సూర్యం విస్తుబోయాడు. ఆతరువాత చిన్నగానవ్వుతూ ఇందిర చేయి అందుకున్నాడు.

"ఇందూ మీఅక్క నన్ను అన్యాయం చేసి వదిలిపోయినా కనికరంతో నీవు నా చేయి అందుకున్నావు థేంక్స్" అన్నాడు. "కనికరంలో కాదు కోపంలో అందుకున్నాను" అని మనసులో అనుకుంది. ఆ సమయంలో అబద్ధమాడలేక చిన్నగా నవ్వి ఊరుకుంది.

నవ్వు నాలుగు అర్థాలనిస్తుంది. అందులో అతని కేది స్ఫురిస్తే అది అనుకుంది.

"మాట్లాడవేం" అన్నాడు.

"ఏం మాట్లాడేదీ-నువ్వే మాట్లాడు బావా!" అంది.

"పాపం మీ అక్క" అని, ఏదో అనబోయాడు.

"ఇప్పుడు అక్క మాటేమీ తేకు" అంది.

అలా అంటున్నప్పుడు ఆమె గొంతు జీరపోయింది

క్షణం ఏం మాట్లాడాలో తోచక ఊరుకున్నాడు. ఆ తరువాత ఇందు మనోభావాలెల ఉంటాయో ఆవిషయంలో తెలుసుకోవాలని ఆదుర్దాగా ఉంది అతనికి. ఇందు ఎందుకు తనని పెళ్ళిచేసుకుందో అదీ అనుమానంగానేఉంది. అది ఏదో విధంగా తెలుసుకోవాలని తొందర పెడుతోంది అతనిమనసు.

"ఇందూ రెండో పెళ్ళికి కట్నం పుచ్చుకోవడ మెందుకని నేనే మావాళ్ళని అడగొద్దన్నాను"

"మంచిది బావా. మీరు అడక్కపోయినా నాకియ్యవలసిన నావంతు కట్నం లక్షా నా పేర బేంకిలో ఉంది. మీకు ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు చెక్కురాసి ఇస్తాను. ఇపుడే రాయమంటావా" అంది నవ్వుతూ.

ఆమె అలా అన్నాక తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. ఇందు సరళ కాదు. చలాకీ అయిన పిల్ల. ఆడపిల్లలిలా ఉండాలి హుషారుగా. ఇక డబ్బుగురించి తగాదాలు వచ్చే సావకాశం లేదు అని

సంబరపడ్డాడు పైకి-

"ఆహాఁ ఇప్పుడెందుకులే ఉండనియ్యి నీదగ్గర. నీవే నాదానివైనప్పుడు, నీడబ్బు నాది కాకుండా ఎలా పోతుంది?" అన్నాడు మాటల్లో జాగ్రత్తపడుతూ

"నా డబ్బే నీ మొహాన్ని కొడతాను. నేను నీదాన్ని కాదురోయ్" అనుకుంది మనసులో.

ఇక ఏ సంగతులు లేనట్లు ముందు బావగారు డబ్బు సంగతే తేవడంతో- ఇందిర మనసు నిప్పుతొక్కిన కోతిలా అయింది. నిగ్రహాన్ని కోల్పోతానేమో అన్న భయం పట్టుకుంది ఏంచెయ్యాలో ఏమనాలో తోచక పకపకా నవ్వింది. నవ్వి ఊరుకోలేదు. బావ భుజాలు పట్టి కాని కుదిపేసింది.

"ఏంటిది ఇందూ పిచ్చి పట్టిందా నీకు" అన్నాడు ఆమెను వారిస్తూ.

"నీ అందం నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేస్తోంది బావా. ఆడదాని కుండవలసిన అందం, గుణమూనూ నీవి ఎంత ముద్దొస్తున్నావో."

ఇంక తాను వుదాసీనంగా ఉంటే, ఆమె ఇంకా విజృంభిస్తుందేమో అని ఆమెను తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. స్వయం భయంగా అతని రెండుచేతులూ విడిపించేసుకుని తానే అతణ్ని రెండు చేతులా బంధించి, ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసి పారేసింది.

○ ○ ○

మొదటి కోడలు పోయింది. అది అమాయకురాలు. ఇది కొంచెం గడగ్గా యిలా వుంది. ముందు కొంచెం ఆనపాను తెలుసుకోనిదే తొందర పడకూడదు అనుకుంది సూర్యని తల్లి సుభద్రమ్మ.

అందుకని, కోడలు ఏ వేళకి లేచినా ఏం పనులు చేసినా, చేయక పోయినా ఓ కంట గమనిస్తూ ఉండిపోయింది.

ఎవర్నీ ఖాతరు చేయను అన్నట్లు నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తోంది ఇందిర.

నెమ్మది నెమ్మదిగా తల్లి సలహాతో చెక్కులమీద సంతకాలు చేయించి, ఇందిర పేరనున్న డబ్బంతా తన పేర బేంకిలో జమ చేసాడు సూర్యం.

"రా. రా. ఎంత వరకూ వస్తావో" అని మనసులో అనుకుని ఏ పేచీ లేకుండానే డబ్బంతా అతనికి ఇచ్చేసింది ఇందిర. డబ్బు సంగతి పూర్తయాక, వో రోజు పొలం సంగతి ఎత్తాడు.

"ఇందూ మీనాన్నగారు నీపేర పొలం రాసారా. అదే పసుపు కుంకుమలకి"?

"ఏం? రాసారు"

"శిస్తులు ఇస్తారా?"

"ఎందు కియ్యరూ?"

"ఆపొలం అక్కడెందుకూ అమ్మేసి వస్తా ఇక్కడే కొందాం" అన్నాడు ఎటో చూస్తూ—

"పొలం మాత్రం అమ్మను" అంది తాపీగా

సూర్యానికి కోపం వచ్చింది ఆ జవాబు వింటే.

"ఎందుకమ్మవు?" అన్నాడు.

"అది నా ఇష్టం అది మావాళ్లు నాకిచ్చిన సొత్తు. డబ్బైతే మీకు కట్నంగా ఇచ్చినది. కాబట్టి ఇచ్చేసాను. పొలం నా పసుపుకుంకుమల కిచ్చినది. అదీ దానిమీద వచ్చే శిస్తు నా ఇష్టం వచ్చినట్లు ఖర్చు చేసుకుంటాను. దానిమీద సర్వహక్కులూ నావి. దీనిగురించి మీరేం చెప్పినా చేయను" అంది ఆవేశంతో. అంతతో ఊరుకోక – "అయినా మీకు పొలాలు లేవా? నా పొలం గోల మీకెందుకు?" అంది.

సూర్యం కోపం కట్టలు తెంచుకుంది.

"ఇందూ" అరిచాడు-ఏమో చేయాలని ఉన్నా తమాయించుకున్నాడు.

"ఇందూ అధిక ప్రసంగం చేస్తున్నావు. అక్కడ పొలం ఎందుకు ఇక్కడ కొంటానన్నాను. తప్పా?"

"తప్పులేదు కాని పొలం విషయంలో మీరేం చెప్పినా చేయను" అంటూ బీరువా తెరిచి చీర, టవలూ భుజాన వేసుకుని స్నానానికని క్రిందకి దిగిపోయింది.

ఇందిర వెనకాలే తానూ మేడదిగాడు సూర్యం.

ఇందిర బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళగా చూసి వంటింటిలో చల్ల చిలుకుతున్న తల్లి దగ్గరకు చేరి విషయమంతా వివరించాడు.

"మొండి ఘటం అమ్మా-జాగ్రత్తగా మసలుకోవాలి" అన్నాడు. దీనిదగ్గర మన ఆటలు సాగవు అన్న ధోరణిలో.

ఇందిర బాత్‌రూంలో స్నానం ముగించి, చీర ఒంటినిండా చుట్టుకు వంటింటిలోకి రాబోతూ-ఆగిపోయి రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది.

తనగురించే తల్లీకొడుకులు ఏవో మంతనాలు సాగిస్తున్నారని విన్నాక-ఒళ్లు, మనసు భగభగా మండిపోతుండగా ధీమాగా వంటింటిలోకి అడుగు పెట్టింది. ఆమె నిడుపాటి కురులు నీరు కారుతున్నాయి.

తల్లీకొడుకుల్ని చురచురా చూస్తూ నిల్చుండి పోయింది. ఏదో రాద్ధాంతం చేద్దామని. ఆమె మనసూ ఆరాటపడు

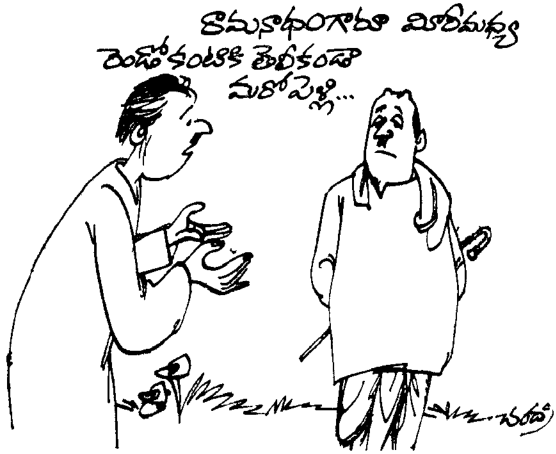

తోంది ఇంతలో–

"మా అమ్మ నీ పొలం అక్కడెందుకు–అమ్మేని తెమ్మంటోంది" అన్నాడు సూర్యం. అగ్నిలో ఆజ్యం పోసినట్లు.

"మీ అమ్మేకాదు మీ అమ్మతాతమ్మ చెప్పినా ఆపొలం అమ్మితేను. ఏంచేస్తారో చేసుకోండి" అంది ధీమాగా.

"ఇంకా చూస్తావేంరా దాని అక్కకి చేసినట్లే చేయి' అంది అతని తల్లి. ఆ మాట వినడంతోనే ఇందిరకి కొరడాతో కొట్టినట్లు అయింది. నిలువెల్లా కంపించి పోయింది. ఆమె కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయాయి. పడగెత్తిన సర్పంలా–అత్తగారివైపు ముఖం తిప్పింది–"అయితే మా అక్కని కాల్చింది మీరేనన్నమాట. అది స్టౌ కాలి చావలేదన్నమాట!" ఆమె నిలువెల్లా ఆవేశంలో కోపంలో ఊగిపోతూ అత్తగార్ని కాల్చేలా చూస్తుండగా

సూర్యం–అర నిముషంలో ఆమెపై కిరసనాయిల్ కొద్దిగా వంపి – అగ్గిపుల్ల గీసేసాడ–

ఊహించని అతని ఈ చర్యకి విభ్రాంతిలో నిశ్చేష్టఅయి భయవిహ్వల అయి– ఒక సెకను తటపటాయించింది ఇందిర – మంటలో అక్క కన్పించింది కర్తవ్యం సూచించింది చుట్టబెట్టిన చీర కాబట్టి చులాగ్గా వదిలించుకుంది. చేతులు కాలిపోతున్నా లెక్కచేయక, మండేచీర తీసుకెళ్ళి భర్తమీదకు విసిరి కొట్టింది. కిరసనాయిల్ పడి, అక్కడక్కడా ఒళ్ళు అంటుకుంది. ఒక్క పరుగులో అత్తగారు చేస్తున్న మజ్జిగకుండ ఎత్తి మీద పోసుకుంది. ఆ తరువాత ఆ కుండ అత్తగారి ముఖాన్నేసి కొట్టింది. ఇంక ఒక్క క్షణం ఆ ఇంట్లో ఉంటే ప్రాణాలు దక్కవని, నగ్నంగా ఉన్న విషయంకూడా విస్మరించి ఒక్కదాటున వీధిలోకి పరుగెత్తి ఎదురింటిలోకి దూకింది, "రక్షించండి రక్షించండి" అని అయస్తూ.

ఆర్డినెన్సు

తలుపులన్నీ మూసెయ్యండి
తలపుల్ని బంధించండి
బుద్ధితో యుద్ధం చెయ్యాలని
చూస్తున్నాడు వీడు-
చేతుల్లో అగ్నిపర్వత శతఘ్నిని
పట్టుకొస్తున్నాడు-
చేతల్లో భగ్నభయోద్విగ్న
చేతస్కుడు-
కాళ్ళకు సంకెళ్ళెయ్యండి-
కలాన్ని ఉరితియ్యండి-
పియత్నులో వెలగబోతున్న
విద్యుజ్జ్వాలికా భావాల్ని
వింతగా సమాధి చెయ్యండి-

శైలకుమార్

ఉదయాన్నే ముందుగదిలో ఈజీ చైర్‌లోవాలి, పేపరు చదువుకుంటూన్న మధు ఆ అరుపుకి అదిరిపడి కుర్చీలోంచి లేచి నించున్నాడు.

నగ్నంగా జుట్టు విరబోసుకుని నిలువెల్లా మజ్జిగ వొడుతూ వచ్చిన ఎదిరింటి కోడలు ఇందిరని చూసి నిలువునా స్థాణువయాడు.

ఇంతలో అతణ్ని వాటేసుకుని ఘొల్లుమంది ఇందిర. భయంవల్ల ఆమె శరీరం నిలువెల్లా కంపించి పోతోంది— క్షణం అతని బుద్ధి పని చేయలేదు. పని చేసాక చక చకా ఇందిరని లోపలి గది లోపలికి తీసుకవచ్చి పడుకో బెట్టి, పైన తల్లి చీర కప్పి, వీధి తలుపులు గడియ పెట్టి, దొడ్లో పనిచేసుకుంటున్న తల్లిని పిలవడానికి వెళ్లాడు.

ఆదుర్దాగా పరుగెట్టుకొచ్చింది తల్లి

నిలువెల్లా ఒణికిపోతూ, ఒంటి మీద తెలివి కోల్పోతూ, హీనస్వరంతో "వాళ్లు-వాళ్లు-కాల్చారు - కిరసనాయిలు- నన్ను నన్ను మా వాళ్ళకప్పగించండి-" అని చేతులు జోడించింది.

తల్లి సహాయంతో చేయవలసిన ప్రాథమిక చికిత్సచేసి క్షణాల మీద కారులో పట్నం చేరి ఆస్పత్రిలో చేర్చి, ఇందిర తల్లిదండ్రులకు విషయం తెలియ పరిచాడు మధు.

తన ఒళ్లు ప్రమాదంగా కాలలేదుగాని భయంవల్ల స్పృహకోల్పోయింది ఇందిర.

"వద్దంటే విన్నావా తల్లీ అగ్నిగుండం లోకి ఉరికావు కాదే" అని తల్లి మొత్తుకు ఏడ్చింది.

"ఊరుకో-సంబాళించుకో - నా తల్లి చచ్చిపోదు. బ్రతికి తీరుతుంది. ఈసారి వాళ్ళఅంతుచూస్తా" అన్నాడు నారాయణ రావుగారు....... .

తరువాత జరిగిన కథ

ఇందిర ఒక వారం రోజుల్లోనే కోలుకుంది. సూర్యం ప్రాణం పోలేదు గాని ఒళ్ళంతా బాగా కాలి పోయింది.

బాగవడానికి ఆరు మాసాలు పడుతుంది అన్నారు కుండపెంకు గుచ్చుకొని కన్ను బాగాగాయమయింది సుభద్రమ్మకి. కన్నురాదన్నారు.

ఇందిర తలిదండ్రులకు గుండెలెంత

మండిపోతున్నా పరువు బజారు కెక్కడం ఇష్టంలేక ఊరుకున్నారు.

వారు ఊరుకున్నా వియ్యాల వారు ఊరుకోలేరు.

కొడుకుమీద కోడలు హత్యాప్రయత్నం చేసిందని కోర్టుకెక్కారు. అది కొరివితో తలగోక్కున్నట్లే అయింది.

వాళ్ళు నెగ్గలేదు. ఇందిరే నెగ్గింది.

సిగ్గుచేటయిన విషయమే అయినా కోర్టుకు సాక్ష్యమే ముఖ్యం కాబట్టి మధు కోర్టులో జరిగినదిజరిగినట్లు చెప్పేసాడు.

ఇందిర తలిదండ్రులు సిగ్గుతో బతికి పోయారు.

"ఏంపిల్లలు బాబూ ఈకాలం పిల్లలు మానానికి మగ్గి బతకాలిగాని ఇలాగా" అనుకున్నారు మామూలుగా.

ఇందిర వాళ్ళ నోరు మూయించింది తన వాగ్ధాటితో.

ఒక రోజు మధు ఇందిర ఇంటికి వచ్చాడు. ఇందిర ఒంటరిగా ఉంది. అతనికి మంచి అవకాశం చిక్కింది.

"ఇందిరా, పురుషుడు నలుగురిలో తిరిగీ, ముగ్గుర్ని పెళ్లాడీ, తన శీలం పవిత్రత ఎంతమాత్రం చెడు, చెదరలేదు అనుకుంటాడు కాని మన భారతస్త్రీ తన శీలాన్ని ఎంతో పవిత్రంగా చూసుకుంటుంది. ఎన్నోయుగాలనుంచీ ధర్మాన్ని పరిపుష్టిగా పోషిస్తూ వస్తున్నది ఆమే. బలిఅయిపోతున్నదీ ఆమే. మంచి ఫలితమేమీ రావటం లేదు. ప్రాణభయంతో సాహసంచేసి విషమ పరిస్థితిలో నా చేతుల్లోకి వచ్చి వాలావు. చితికిన నీ శీలాన్ని నా చేతుల్లోకి తీసుకుని సంరక్షిద్దామని నా ఉద్దేశ్యం. నీ కెలాగూ విడాకులు ఇవ్వక తప్పదు.

న్యాయంకోసం సాహసించిన నీచేయి పట్టి జీవితభాగస్వామిని చేసుకుందామని చెలిమితో సాగిపోవాలనీ నా కోరిక. నువ్వు నాకోరికను మన్నిస్తావని ఆశిస్తున్నను" అని-ఆశగా ఆమె కళ్ళలోకి చూసాడు-

ఆమె సిగ్గుతో తలవాల్చుకుంది కొన్ని నిముషాలు ఏమీ జవాబియ్యలేక పోయింది ఆతరువాత - "నీవంటి పుణ్యపురుషులు చేయిఅందిస్తానని - ముందుకు వస్తుంటే" మధ్యలో మాటఆపేసి అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఆకళ్ళలో-నీలిమేఘమాలికల్ని దూసుకు పోయే మెరుపు తీగ కనిపించి- అతని మనసు అనురాగమాలిక అల్లింది-

ం ం ం

కాలి వికృతంగా తయారయి జైలు శిక్ష అనుభవిస్తున్న కొడుకుని చూసి- సుభద్రమ్మ ఒక నిట్టూర్పు విడిచింది. మరు క్షణంలో కోలుకుని -"ఏమిట్రా మగాడివి-నీకేం లోటు-విడదల్లై రాగానే దాని తాతలాంటి దాన్ని మరో దాన్ని తెచ్చి నీకు చేసి, దాని రోగం కుదురుస్తాను" అంది ఓదారుస్తూ-

"ఛీఛీ మీఆడవాళ్ళకి జ్ఞానంలేకుండా చేసి, మాకు జ్ఞానం లేకుండాచేసుకున్నాం మీకు బుద్ధి రావడం లేదు మాకు లేదు. ఉంటే ఇలా బ్రతుకులు కాలిపోవమ్మా- ఛీ-నీ ముఖం నాకు చూపించకు. వెళ్ళి ఆ లక్షలు కట్టుకుని పడకో- నే బైటకి వచ్చాక సంగతి తరువాత చూద్దాం-" అని ముఖం తిప్పేసుకున్నాడు సూర్యం. కొడుకుని చోద్యంగా చూస్తూ-తలపించుకుంది సుభద్రమ్మ. ★